Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 652 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 29 juli 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 4 mei 2026, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 4 oktober 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland (DVZ-dossier, "Eurodac Marked Record") en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (DVZ-dossier, stuk 7, DVZ-verklaring, vragen 23 en 27; "Bijkomende vragen M-status Griekenland") die drie jaar geldig zijn tot 3 oktober 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument (Ibid.). Verzoeker betwist dit niet (NPO 1, p. 7-8, 11).

2. De bestreden beslissing motiveert het volgende betreffende het bestaan van een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde:

“U verklaarde last te hebben van psychische problemen en hiervoor tweemaandelijks behandeling te krijgen (CGVS I ,p.6). U verklaarde ook dat u oor problematiek heeft en hiervoor zou worden geopereerd.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen tijdens het eerste interview, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u meegedeeld dat u mocht u iets niet begrijpen of vragen had, u dit onmiddellijk kon signaleren (CGVS I,p.2). Er werd u ook meegedeeld mocht u tijdens het interview iets nodig hebben, u dit moest aangeven bijvoorbeeld als er luider moest gesproken worden (CGVS I,p.7). Er werd ook aangegeven dat u van plaats kon wisselen om met uw goede oor dichter bij de tolk te zitten. Toen bleek dat u evenwichtsproblemen had en u duizelig werd, werd een pauze voorzien (CGVS I,p.8-9). Na de pauze werd gepolst naar hoe u zich voelde, waarop u repliceerde dat u zich beter voelde. Opgemerkt dat u ook meerdere pauzes werden gegeven.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen tijdens het tweede interview, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u meegedeeld dat u mocht u iets niet begrijpen of vragen had, u dit onmiddellijk kon signaleren (CGVS II,p.1). Er werd u gevraagd of u in staat was om het interview te doen, waarop u antwoordde dat u een beetje moe was maar u er klaar voor was (CGVS II,p.2). Gepolst naar uw duizeligheid en hoe u ging zitten om optimaal te horen, verklaarde u dat het prima was en de stem duidelijk. Er werd u benadrukt dat u indien u zich duizelig voelde of pijn had, u dit kon signaleren. Opnieuw werd er een pauze voorzien.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhouden op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor

zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";
- "Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling".

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat "alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2026, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals Nansen Note 2025-3, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te

herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker verwijst naar het reeds eerder neergelegde psychologisch attest van 28 januari 2026 dat een ernstige depressie vaststelt op basis van een evaluatievragenlijst. Het attest beveelt een regelmatige psychologische opvolging aan. Verzoeker stelt dat het CGVS geen medische autoriteit is die zich in de plaats kan stellen van een behandelende therapeut en dit attest opzij kan schuiven. Bovendien moet het verslag worden gelezen in combinatie met de verklaringen van de verzoeker over zijn symptomen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Raad oordeelt echter dat verzoeker met zijn betoog geen afbreuk doet aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Wat betreft uw neergelegd medisch rapport met name het psychotherapeutisch verslag dd. 28.01.2026 dient te worden gesteld dat dit een oppervlakkige oplijsting is van symptomen en aanbevelingen zonder diepgaand op de draagwijdte in te gaan of de wijze waarop vaststellingen werden gedaan. In het attest wordt ook gesteld dat uw gezondheidstoestand erg onder druk is komen te staan met als voornaamste aanleiding de onzekerheid over verblijfssituatie en het onvermogen om deel te nemen aan de maatschappij als volwaardige burger. Voor het uitvallen wegens uw ooroperatie werkte u en kon u via uw netwerk in België verblijven. Echter wordt nergens in het attest concreet gemaakt waarom u zich in Griekenland niet zou kunnen integreren behalve het vaagweg verwijzen naar een traumatisch vluchtverleden in Griekenland zonder ook maar enigszins te concretiseren welk traumatisch vluchtverleden in Griekenland noch welke impact dit heeft tot de mogelijkheden zich in de Griekse samenleving te integreren. Bovendien zijn er geen concrete elementen om aan te nemen dat psychologische hulp in Griekenland verkrijgen onoverkomelijk is. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw gezondheidsprobleem, zoals gedocumenteerd in België, niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Alsook verklaarde u na de ooroperatie als uw gezondheid terug verbeterd is, u terug aan het werk kan gaan , wat getuigt van een zekere zelfredzaamheid.

Betreffende de ooroperatie waarover u meerdere documenten voorlegde, dient opgemerkt dat deze uw oorproblematiek zal verbeteren (CGVS II,p.7). U verklaarde dat het een levensbedreigende en complexe ingreep betreft maar nergens uit uw documenten blijkt dat deze ingreep niet mogelijk was in Griekenland. U toont niet aan dat het voor u als statushouder onmogelijk zou zijn om in Griekenland voor u gepaste medische hulp te zoeken indien deze noodzakelijk blijkt noch blijkt dat uw medische toestand u ervan weerhouden om te kunnen werken. Voorts wijst niets erop dat uw medische problematiek een niveau van ernst zou bereiken dat een zware zorg en complexe monitoring zou vereisen, en waarvan vaststaat dat dit in Griekenland niet beschikbaar is noch maakt u aannemelijk dat het voor u onoverkomelijk is toegang in Griekenland te krijgen tot medische zorg."

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft als Palestijn uit Gaza, kan gelet op de voorliggende informatie niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 3 oktober 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

9. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies

te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo zette de bestreden beslissing pertinent uiteen:

"Betreffende werk verklaarde u tweemaal illegaal te hebben gewerkt. U was steeds in staat om werk te vinden via uw netwerk van vrienden of kennissen en was u ook bereid om hiervoor zich te verplaatsen wat blijkt uit uw reis binnen Griekenland naar Kreta (CGVS I,p.13). Gevraagd of u hulp zocht omtrent werk bij de Griekse Openbare Dienst voor Arbeidsvoorziening, verklaarde u daar niets van te weten (CGVS I,p.14). U was weliswaar op de hoogte van het belang van een AMKA voor de Griekse arbeidsmarkt (CGVS I,p.11).

U beschikte tijdens uw periode in Griekenland redelijkerwijs over huisvesting, zo kon u een maand verblijven in een opvangcentrum en verbleef u slechts enkele dagen in de haven alvorens u geld ontving en uw vertrek naar Athene inzette (CGVS I,p.11). In Athene verbleef u voor de kerk, in een park en in uw werkplek namelijk een Marokkaanse supermarkt (CGVS I,p.11). Gevraagd welke pogingen u deed om er een vaste huisvesting te vinden alvorens het opvangcentrum te verlaten, repliceerde u dat uw vrienden u vertelden dat u 150-200 € nodig had voor de huur. U had dit niet en maakte geen melding van andere ernstige pogingen om accommodatie te hebben voorzien alvorens uw vertrek uit het kamp (CGVS I,p.12). Nogmaals gevraagd of u stappen ondernam om woonruimte te vinden na uw verblijf in het opvangcentrum, verklaarde u enkel dat u eerst een job probeerde te zoeken om vervolgens een verblijfplek te zoeken. U verbleef daarnaast in Kreta in een verlaten pand met andere vluchtelingen. Op de vraag of u een andere plek probeerde te vinden op Kreta, verklaarde u alleen dat de huurprijs te hoog was en u het zich niet kon veroorloven. Verder in uw verklaring ging u niet. U maakte ook melding van verdere inspanningen om een organisatie ter hulp te roepen zoals bij 'daklozen in Heraklion' maar u werd niet geholpen. Opnieuw maakte u geen gewag van andere ernstige inspanningen om er uw periode van dakloosheid op te lossen.

U beschikte in Griekenland over financiële middelen via uw oom langs moederszijde (CGVS I,p.10). U verkreeg zodus meerdere malen financiële hulp, kon zelfs lenen bij uw vrienden en verdiende merendeels geld als u werkte.

U verklaarde de Griekse taal te willen leren maar geen geld had voor taalschool (CGVS I,p.12). U stapte naar twee taalscholen maar verder kwam u niet. U maakte geen melding van verdere stappen om de taal op te pikken (CGVS I,p.14). Opgemerkt is ook dat u verklaarde dat uw gebrek aan Griekse taal een drempel vormde maar blijkt dat u emails in het Grieks kon opmaken met behulp van een vertaalapp (CGVS I,p.15).

Vervolgens verklaarde u geen medische behandeling te hebben gekregen in Griekenland (CGVS I,p.12) omdat u geen AMKA ter beschikking had (CGVS I,p.13-14). U gaf daarnaast aan dat u geen stappen zette naar medische of psychologische behandeling in Griekenland behalve voor een verkoudheid (Bijkomende vragen m status Griekenland). Het gegeven dat u geen ernstige stappen zette naar medische zorg behalve het sturen van emails temeer omdat u naar Griekenland trok om medische zorg te bekomen, overtuigt allerminst. U verklaarde bovendien dat uw psychologische problematiek reeds in Gaza begon. Er kan zodus verwacht worden dat u wel degelijk inspanningen zou geleverd hebben om stappen richting medische zorg te zetten.

Wat betreft uw problemen met de Griekse autoriteiten dient het volgende te worden vastgesteld. U verklaarde dat u werd aangevallen tijdens uw periode van dakloosheid in Athene en dit trachtte te melden bij de Griekse politie waarop u niet werd geholpen (CGVS II,p.4). U werd er uitgelachten en bespot. U kon ook niet concreet benoemen welk kantoor dit precies was (CGVS II,p.5). Echter maakte u geen melding om hulp elders te hebben gezocht. U gaf als reden hiervoor dat politiebureaus niet dichtbij gelegen zijn en u erg teleurgesteld was in hun houding. Dit is niet meer dan een blote bewering en getuigt niet van een ernstige poging hulp in te schakelen.

Wat betreft de verwondingen die u opliep in het kamp (CGVS II,p.5) dient te worden opgemerkt dat deze plaatsvonden in een zeer specifieke context waaruit u geen actuele vrees kan aantonen. U haalde aan dat u tijdens uw verblijf in het opvangkamp twee dagen nadat het statuut van erkend vluchteling werd gegeven, werd geviseerd en geduwd door de overheidsmedewerkers omdat deze u uit het opvangcentrum wilden zetten(CGVS II,p.5). Opnieuw maakte u geen gewag om aangifte te doen tegen de politieagent in kwestie noch deed u moeite dit te doen bij aankomst op het vasteland. Uw redens dat de autoriteiten van het kamp dezelfde zijn en u bezig was met uzelf, voldoen allerminst. Los van dit alles, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere inspanningen hebt geleverd (zoals een aangifte in een ander kantoor, hulp van een NGO of advocaat inroepen voor het indienen van uw klacht, het aanschrijven van de ombudsman …) om de bovenstaande feiten aan te klagen hetgeen in de door u geschetste context kon verwacht worden.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gedrag van Griekse burgers, waarbij u vreemd werd aangekeken tijdens gebruik van openbaar vervoer (CGVS II,p.5) dient opgemerkt dat deze de graad van vervolging volgens de Conventie van Genève niet halen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ernstig beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoont."

Bovendien wees de bestreden beslissing terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

"Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat uit uw verklaringen blijkt dat u via een vriend werkt voor een bedrijf waar voedingsmiddelen worden verpakt (CGVS I,p.5) en momenteel over de nodige zelfredzaamheid beschikt. Het gegeven dat uw werk u vroeg thuis te blijven tot na uw operatie verandert niets aan uw zelfredzaamheid gezien u terug mag opstarten (CGVS II,p.7). U verblijft momenteel bij een Syrische vriend en kan ook terecht bij andere vrienden en uw neven en nichten langs moederskant. U volgde tot op heden nog geen opleiding en kon nog niet sparen. Gezien uw verklaringen kunt u volledig voor uzelf instaan en heeft u een uitgebreid netwerk van familie en vrienden. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland over het nodige netwerk beschikte en u zich samen met uw oom langs moederskant financieel ondersteunde (CGVS I,p.8). Bovendien blijkt u zelfredzaam genoeg om bepaalde periodes te overbruggen om uw administratie op orde te zetten zo bekwam u uw verblijfsvergunning en reisdocument. Nergens in uw verklaringen vinden we elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer niet zou kunnen terugvallen op uw netwerk en de ondersteuning die u had in Griekenland."

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

10. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

11. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel

risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	S. VAN CAMP